

Knihy sajmých přání

Stefanie Dorr

MEGA TRAPASY S LÁSKOU,
KÁMOŠKY V NOUZI
A DALŠÍ KATASTROFY

KNIHA TAJNÝCH PŘÁNÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Stefanie Dörr
Kniha tajných přání – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

STEFANIE DÖRR

O nevysvětlitelných školních katastrofách,
děsivě trapných vyznáních lásky
a nejlepších kamarádkách v nouzi

Stefanie Dörr se narodila v roce 1967 ve Stuttgartu. Vystudovala ekonomii a léta pracovala v reklamě a marketingu, než odešla na volnou nohu jako autorka textů a poradkyně.

Dnes žije se svou rodinou ve Frankfurtu nad Mohanem a píše pro děti a mládež.

V nakladatelství Arena už vyšly její knihy *Ich sehe was, was du nicht siehst* a *Wie mir mein wild gewordenes Spiegelbild die Sicht verhagelte*.

1. KAPITOLA

Páni, Lena byla ráda, že se pro dnešek zbavila školy. Zastavila se na okraji psí loučky, pustila Goetha z vodítka a stejně jako on se s požitkem nadechla čerstvého jarního vzduchu – jednoznačné znamení, že jsou s Goethem spřízněné duše. V městském parku lákavě voněly květiny, rozkvetlé keře a stromy. Dobře že nemá sennou rýmu. Půlka spolužáků seděla ve třídě se zarudlýma očima, z nosů jim teklo a podobně postižení učitelé si vybíjeli špatnou náladu na těch, kdo se vesele dožadovali otevřených oken. Ale ona a Goethe by v tak krásném počasí doma nevydrželi ani za nic. No dobrá, Goethe by doma nevydržel ani při minus deseti a ostrém severáku. Velký pes jako on prostě nepatřil do městského bytu, nýbrž někam na venkov, kde Lena s maminkou taky bydlely, než... Ach jo, bylo to všechno strašně komplikované.

Nacvičeným pohledem přelétla po louce. Úplně vzadu se poblíž rododendronů pohupovalo pár větví a mezi listy prosvítala šedobílá srst. Tam si tedy Goethe našel místočko, aby vyřídil své psí záležitosti. Bezva, aspoň nebude mít práci s odklizením. Na téma „odstraňování nechutných hromádek“ by klidně mohla napsat knihu, dokonce s fotografickým doprovodem, kdyby bylo třeba. Nejtrapnější ze všeho bylo, když se Goethe vyprázdnil vedle lavičky nebo dětské klouzačky a ona si musela za nevlídných pohledů rodičů, kolemjdoucích a starých babiček natáhnout igelitové rukavice a pustit se do práce. Ne, díky, rododendrony jsou rozhodně lepší. Když Goethe skončil, vystřelil k ní, ale zapomněl včas zabrzdit a málem ji srazil k zemi. „Dávej pozor, trdlo,“ zvolala Lena dobromyslně. „Jasně že dostaneš odměnu.“ Goethe si sedl vedle ní, funěl a ocasem zametal trávník. Lena se přehrabovala v kapsách a hledala psí dobrůtky, které vzápětí zmizely v Goethově bezedném ža-

ludku. Pak pes vyrazil za dalšími dobrodružstvími a půvabnými psími dámami, proběhl záhonem tulipánů, a když se objevil, kýchal jako zjednaný.

„Páni,“ smála se Lena, „ty taky? Víš co? Brzy bude kýchat celé město a já budu jediná, kdo se bude radovat z jara.“

Ta představa se jí zalíbila. Jestli to takhle půjde dál, bude za chvíli celý svět ležet doma s rýmou a ona si bude moct udělat s Goethem v parku pár hezkých dní. A samozřejmě nebude žádná škola. Ušklíbla se a zamyšleně nakopla kamínek. Ne že by do školy chodila nerada – ale i po půl roce tam byla pořád „ta nová“ a nenašla si žádné opravdové kamarádky. Nejspíš si za to mohla sama. Měla náročný denní program, což byla tak trochu vina toho chlupatého stvoření po jejím boku. Goethe potřeboval spíš pečovatele na plný úvazek než třináctiletou holku, která byla zasypaná horou domácích úkolů a kromě školy se ještě učila hrát na cello. A někdy si přece musela taky odpočinout, chatovat nebo telefonovat. Ale trochu za to mohly i její spolužačky, které byly na úplně jiné vlně než Lena. Dávaly jí najevo, že je odjinud a že je ve spoustě důležitých oblastí beznadějně pozadu. Například pokud šlo o oblečení. Leně bylo záhadou, jak se holky ze třídy dokážou objevit u *Hollistera* přesně ve chvíli, kdy tam přivezou nové zboží. Sama měla jenom jediné značkové tepláky – a navíc z předloňské kolekce. A samozřejmě nechodila do populárního muzikálového kroužku. Jak taky, když tam nebyla volná místa a ona stejně neměla čas. Lena vši silou nakopla další kamínek. Vznosl se vysokým obloukem do vzduchu a přistál v květinovém záhonu. Pitomé téma.

Normálně by Lena nezvedla nic, co se jen tak povaluje na zemi. Devadesát devět procent věcí, které tam člověk viděl, bylo beztak tak odporných, že by ji v životě nenapadlo se pro ně shýbat. Ale na ten třpytivý předmět, který ležel na okraji cesty mezi tulipány, se prostě musela podívat zblízka. Nejspíš by si ho nikdy nevšimla, kdyby kamínek nepřistál přesně v místě, kudy do záhonu vběhl Goethe a ohnul několik stonků. No dobře, pomyslela si po chvíli váhání, když už tam tak ležíš a třpytíš se... Rychle tu věc zvedla.

Hm, docela obyčejné pero. Takové zklamání! Ale co už čekala? Zapomenuté velikonoční vajíčko? Cenný šperk? Pero aspoň vypadalo hezky a bylo docela čisté, nemohlo tu tedy ležet dlouho. Nikdo ze třídy takové neměl: blankytně modré se zlatými kytíčkami, které měly uprostřed droboučký červený kamínek. Nahoře na víčku se třpytil obzvláště velký kámen. Leně to pero připadalo vlastně dost kýčovitě – ale přesto krásné. Povzdechla si. Když už pero zvedla, tak si ho nechá. Doma ho umyje a mikroby a bakterie pustí z hlavy. A basta.

Strčila si pero do kapsy u bundy a zapískala na Goetha, který se právě snažil sbalit jednu psí krásku. Bylo vidět, že by rád očichal její superštíhlý zadeček, jenže na to byla fenka příliš vznešená. Lakovaný obojek zdobený flitry a psí sluneční brýle – taková dáma se jen tak s někým nespustí. A už vůbec ne s drsným chlapíkem, jako byl Goethe, napůl zlatý retrívr a napůl bobtail, což vysvětlovalo jeho huňatou srst a dobromyslnost. Se smutným zafuněním se odtrhl od své zbožňované a běžel za Lenou.

Doma, v podkrovním bytě, mu Lena rychle nasypala jeho nejoblíbenější granule a pak začala důkladně čistit pero. Náplň byla ještě v pořádku, ani ji nemusela vyměnit. Lena si blýskavé pero zamýšleně prohlížela. Ten, kdo takovou krásu ztratil, z toho jistě bude hrozně smutný. Na okamžik ji napadlo, že pero odnese zpátky, ale najednou jí došlo, že si ho musí nechat – a proč si ho chce nechat. Blankytná modř, kytíčky a barevné kamínky? Kde to už jenom viděla? Lena se začala prohrabávat zásuvkami psacího stolu. Pohledem klouzala po knihovničce a po hřbetech knih. Nic. Spousta blankytné modři, ale žádné třpytivé kytíčky. Jenom fotka z dovolené s tetou Pi. Pi jako Plstácie, Plňa colada nebo Plraňa, podle nálady, říkávala teta s oblibou. Ve skutečnosti se jmenovala Pitrinalotta, ale Lena chápala, že si jméno zkracuje. Ona sama se koneckonců jmenovala Valentina... Odjakživa byla přesvědčená, že je to naprosto příšerné jméno.

Teta Pi... Páni, ten zápisník! Když tetu, která bydlela u Severního moře, loni o prázdninách navštívila, koupila jí Pi v jednom

z bezpočtu obchodů se suvenýry zápisník. Modrý se vzorkem. „Já vím, že už všechno píšete jenom na počítači, ale opravdu důležité věci si zaslouží zapsat ručně,“ prohlásila teta. Leně se vybavil její šelmovský úsměv. Neměl to být deník, na to byl zápisník příliš malý. Ztraceně, byl tak malý, že na něj skoro zapomněla. Kromě toho se od doby, kdy ho dostala, v jejím životě beztak nic důležitého nestalo. Stěhování, nová škola, nový život bez táty – to je přece všechno úplně normální, nebo ne? Tisíce holek v jejím věku zažívají totéž. Lena si povzdechla a začala prohledávat stěhovací krabice, které dosud stály po bytě. Ten pitomý zápisník přece musí někde být. Našla spoustu knížek, hlavně dětských, se kterými se nedokázala rozloučit, staré sešity a hromady výkresů a uměleckých děl z minulých let. Tuhle krabici nejspíš znovu otevře ve vysokém věku sedmasedmdesáti let, budou se jí třást ruce a bude se opájet vzpomínkami, jako kdyby našla dávno ztracené, skandální dědictví Miley Cyrusové. Ve druhé krabici bylo všelijaké haraburdí. Vzpomínky na prázdniny a dovolené, figurky z vajíček s překvapením, které kdysi sbírala, plyšáci – páni, radši to honem zavřu, pomyslela si. Tak tedy třetí krabice. Jejda, to je roční jízdenka na autobus do její staré školy, kterou tolik hledala. A tady je fotka: táta, máma a Lena před jejich řadovým domkem. Se sekačkou na trávu a s Goethem. Všichni se trochu divně křenili – samozřejmě až na Goetha a sekačku –, protože ta fotka byl nápad jejich sousedky. Leniným rodičům to už tehdy příliš neklapalo. Lena fotku rychle odložila. Pod ní se něco modře a zlatě zablesklo. Rychle vytáhla zápisník. Vypadal opravdu jako malá knížečka, jen o něco větší než pohlednice, měl ovšem čtvercový formát. K peru se ale hodil, paměť ji neklamala. Přebal byl blankytně modrý a byly na něm kytičky a červené kamínky. To bylo tedy opravdu zvláštní. Lena nerozhodně přiložila pero k zápisníku. Připadalo jí trošku strašidelné, že v městském parku našla pero, které se k němu dokonale hodilo. Ale možná se zrovna tyhle věci prodávají úplně všude, takže na tom není nic divného. Zahihňala se, když si vzpomněla, jak své kamarádce Lilli přivezla jako dárek z prázdnin krásnou dózičku

zdobenou perličkami a mušličkami. Lilli vyprskla smíchy a ukázala jí úplně stejnou dózičku, kterou si koupila na dovolené na Mallorce. S blankytně modrým zápisníkem a perem to nejspíš bude stejné. Lena obě věci opatrně odložila stranou.

Dveře se rozlétly, dovnitř vpadl Goethe a natáhl se před otevřené okno, jímž dovnitř dopadalo slunce. Pak se začal hlučně čistit, olizoval si tlapy a intimní místa, snažil se dosáhnout na vlastní uši a kýchal tak, až se ve vzduchu roztančila zrníčka prachu.

„Páni, Goethe, ty jsi ale trdlo. Vždyť je to nechutné. Hned toho nech, nebo tě vyhodím, jasné?“ Goethe si ji zkoumavě změřil, naposledy si olízl čumák a stočil se do klubíčka. Polední klid. Až do další procházky nebo do dalšího jídla.

Lena byla ráda, že má okno do ulice. Ze svého pokoje se přes střechy protilehlých vil dívala přímo do parku, do kterého s Goethem chodili den co den na procházky. Psací stůl si postavila tak, aby viděla ven, pak se cítila skoro stejně jako ve svém starém domově, odkud byla skvělá vyhlídka na louky a vzdálené lesy. Povzdechla si. Když se táta odstěhoval, byl domek s velkou zahradou pochopitelně nepraktický. Máma beztak nebyla skoro nikdy doma a Lena musela do školy dlouho dojíždět autobusem. Teď chodila do školy za rohem a mámě trvala cesta do kanceláře jenom deset minut. Vážně super. Lenu prostě nenapadl žádný pádný protiargument. Samozřejmě kromě Goetha, její nejlepší kamarádky Lilli a taky Louisy, Anny a Siny, jejich úžasné zahrady a spousty krásných vzpomínek na pikniky na louce, povídání cestou do školy a ze školy a dobrodružství u potoka. Jenže proti máminým zdůvodněním to všechno znělo jako sentimentální hlouposti. Lenina máma totiž často pracovala do pozdního večera a dlouhé cestování ji unavovalo. To přece Lena chápe, nebo ne? A tak nakonec skončily tady. Pěkný byt ve skvělé čtvrti, podzemní garáž, domácí zvířata povolena, kousek od domu velký park a – jak máma s oblibou zdůrazňovala – po ruce všechno, co člověk potřebuje. Lena by však měla mnohem radši po ruce les. Nebo pole, tam by aspoň po Goethovi nemusela sbírat hromádky. Anebo ještě lépe jezero. Žádná

žumpa jako v parku, radši ani nechtěla pomyslet na to, co tam všechno plave. Goethe jí jednou utekl, skočil tam a vrátil se s použitou jednorázovou plenkou. V srsti se mu navíc zachytila mrtvá žába a dámská tanga. Od té doby se ho Lena snažila držet od vody za každou cenu dál.

Lenin pohled padl znovu na zápisník. No dobrá, to, že našla pero, které se k němu hodí, je tak neuvěřitelná náhoda, že by do něj asi vážně měla něco napsat. Tohle je prostě osud a osudu se nevzdoruje. Jenže o čem by měla psát? Zamyslela se. V jejím nudném životě se toho zrovna moc neděje. Koho zajímají domácí úkoly nebo procházky s Goethem? Ani s kamarádkami se neschází. Pokud si potřebuje s někým popovídat nebo si vylít srdce, má Lilli a chat nebo telefon. Ach, Lilli. Bude jí o tom peru muset povědět. Později.

Lena přemýšlela dál. Rozhodla se, že začne prostě od začátku. Opatrně uchopila pero a pustila se do psaní. Psala o tom, jak pero našla a náhle ji slova napadala sama od sebe. Psala, že se jí stýská po Lilli, že by chtěla mít tady ve městě nějakou kamarádku, ale se spolužačkami si nerozumí, že jsou jiné. Chvilí filozofovala o tom, jaká by správná kamarádka měla být, a došla k závěru, že taková jako Lilli. Měla by se umět smát a měla by mít velké srdce. Měla by mít ráda zvířata a neinvestovat všechnu energii jenom do módního oblečení, filmů a počítačových her, ale třeba i do svého koně. Měla by mít smysl pro dobrodružství. Měla by péct koláče a taky lehávat pod stromem a snít o vyhraných turnajích a krásných upírech. Měla by hltat knížky, ne časopisy o módě a měla by milovat pořádné jídlo, a ne dietní müsli tyčinky.

Goethe zastříhal ušima, jako by ho lechtalo sluníčko, zvedl trochu hlavu a kýchl, až sliny létaly na všechny strany. Už zase.

„Teď už ale vážně poletíš,“ zlobila se Lena. Mimoděk znovu pomyslela na sennou rýmu a na to, jak by ji potěšilo pár volných dní bez školy. Líbila se jí představa, že by celá škola začala kýchat. A paní učitelka Markertová, která jí uložila pětistránkový sloh, by měla obzvlášť červený nos. Jenom proto, že si povídala s Celine. No dobře, bylo to během písemky, ale vždyť ji ani neznámkovala. A ten

hloupý sloh má být hotový už zítra. Lena zaúpěla. Zápisník bude muset počkat, paní Markertová má přednost.

Zápisník musel nakonec čekat déle, než plánovala, protože zatímco se ještě trápila se slohem, klaply domovní dveře. Goethe ani nezastříhal ušima. Vážně úžasný hlídač.

„Zlato!“ zavolala máma. To už je doma? Lena se dvakrát podívala na hodinky. Páni, trest jí zabral mnohem víc času, než myslela. A máma obvykle nechodila domů tak brzy. Vedla totiž reklamní agenturu – což bylo v jejím podání zdůvodnění pro všechno. „Zlatíčko, vedu úspěšnou reklamní agenturu, jak víš, a tomu je třeba něco obětovat.“ Máma obětovala čas s Lenou a Lena obětovala čas s mámou, ať už chtěla, nebo ne. Jasně, dávno už nebyla miminko. Máma se musela často účastnit různých společenských událostí nebo večeří a často zaběhla večer domů jenom na chvilku, aby se osprchovala, převlékla, prohodila s Lenou pár slov a zase zmizela. Lena bývala často sama. Vlastně s Goethem, takže ne úplně sama, ale přece jen to nebylo ono. Táta navrhoval, aby šla Lena do internátu. To by bylo pro celou rodinu nejpraktičtější, ale zároveň by to byl svým způsobem její konec. A navíc to beztak nešlo. Kvůli Goethovi. Myslel taky někdo na Goetha? Co takhle strčit ho někam do útulku? To tedy ani náhodou, děkuju pěkně.

„To jsi ty, mami?“ zeptala se Lena opatrně.

„A kdo jiný by to byl? Jsme pozvané na večeři, musím se dát trochu do pořádku a pak vyrazíme. Jsi slušně oblečená?“

„Pozvaná jsi snad ty, ne?“ podivila se Lena. Goethe mezitím vstal a líně pozdravil svou druhou paničku, kterou vídal jen vzácně.

„Ne, půjdeme spolu, aspoň se konečně pořádně najíš.“

„Jedla jsem ve škole.“

„Vždyť to říkám. Jdeme k Ferdinandovi, tak jsem se samozřejmě zeptala, jestli by se pro tebe nenašlo volné místo.“

No senzace! Bylo samo o sobě dost hrozné, že máma večer pořád někam chodila, ale ještě mnohem horší bylo, když Lena musela s ní. Samí kolegové a zákazníci a nudné rozhovory o práci a o politice – a samozřejmě se vždycky našel někdo, kdo s Lenou vtipkoval.

„Tak co, kdy převezmeš agenturu?“ Nebo: „Podívejme se, tady máme naši mladou šéfku.“ A taky: „Tvoje dcera je už opravdová mladá dáma.“ Děs. Ale Ferdinando byl hned za rohem, a kdyby byl večer hodně dlouhý nebo nudný, může Lena zmizet dřív, než jí samou únavou spadne hlava do dezertu nebo smradlavého sýra. Navíc si dnes ještě chtěla zapsat ten příběh o senné rýmě a o kýchání, napadla ji totiž spousta legračních věcí, které bylo rozhodně třeba zaznamenat. Jinak exploduje jako Old Faithful, ten gigantický gejzír v Yellowstonském národním parku. Anebo je do zítřka všechny zapomene. A přesně tak to Lena taky udělala. Bleskurychle dopsala sloh pro paní Markertovou, suverénně zvládla večeri u Ferdinandu a po dezertu se nenápadně vypařila.

Jen co se vrátila domů, sedla si znovu k psacímu stolu a začala psát. Ohromně ji to bavilo. A perem, které našla v parku, to šlo úplně samo. Popisem kýchací epidemie zaplnila tři stránky. Obzvlášť se vyřádila na paní Markertové, která měla oči oteklé jako máma po čtvrtém zamilovaném filmu, červený nos a kýchala, až se ohýbaly stromy. Někteří spolužáci skoro ani neviděli a odpadkové koše ve škole přetékaly hromadami papírových kapesníků. Nakonec spokojeně zaklapla zápisník, protáhla se a užasle zjistila, že už je půlnoc, a tedy nejvyšší čas jít spát – třebaže máma ještě nebyla doma.

A pak přišla rýma. Lena druhý den potkávala samé smrkající lidi, kteří kvůli neustálému kýchání nemohli prohodit ani slovo, teklo jim z očí a bolela je hlava. Seděla ve třídě jako jediná zdravá, dokud se neobjevil ředitel, nepopotáhl a neprohlásil: „Vyučování dnes odpadá, protože – *hepčík!* – všichni žáci a učitelé – *hepčík!* – onemocněli rýmou. Uvidíme se – *hepčík!* – zase za dva dny.“

Lena se nestačila divit. Škola odpadá kvůli rýmě? To je ale prapodivná náhoda. Školu navštívili a zkontrolovali odborníci ze zdravotního úřadu, mluvilo se o teroristickém útoku nebo o otravě potravinami. Pochopitelně to byl nesmysl, Leně se přece vedlo skvěle. Rozhodla se, že si volné dny jaksepatří užije a trochu si odpočine. Koneckonců byla podle všeho jediná, komu neteklo

z nosu. Když však potkala paní Markertovou, zatajil se jí dech. Chudinka učitelka na tom byla obzvlášť bledě, přesně tak, jak to Lena popsala ve svém zápisníku. Skoro nebyla k poznání. Nos jí zářil jako semafor, oči skoro nebyly vidět a kýchala tak příšerně, že se musela chytit rámu dveří, aby ji to nesmetlo na zem. Může být tohle ještě náhoda? A všechny ty přetékající odpadkové koše! Leně to připadalo jako *déjà vu*, událost, která se člověku zdá tak důvěrně známá, až je přesvědčený, že už ji kdysi zažil. Bylo to všechno hrozně divné.

Kdykoli si Lena nevěděla s něčím rady nebo prostě jen potřebovala přemýšlet, zamířila na svoje oblíbené místo. Bylo jí to ovšem trochu trapné, a tak o tom ještě nikomu nepověděla. Dokonce ani Lilli. Ani dobrá, farář Hering o tom věděl. Bylo by vážně zvláštní, kdyby nechal každou zbloudilou duši vysedávat hodiny ve svém svatostánku a ani se jí nezeptal, co tam dělá. Lena se do malého kostelíka zamilovala, hned jak tam s mámou přišly na půlnoční. Máma by sice radši zamířila do velkého dómu, ale Leně připadal kostelík útulnější. Bylo tu krásné ticho, v létě příjemný chládek a v zimě tak chladno, že si člověk nemusel svlékat bundu. Kostel byl stále otevřený a ona nemusela vysedávat doma, jako by neměla co na práci. Dokonce si tu mohla udělat docela pohodlí. V bedně pod dřevěným schodištěm byly polštářky, které si člověk směl vypůjčit. Mohla tu psát úkoly nebo přemýšlet nahlas, aniž by ji neustále někdo rušil nebo ji poslali k psychologovi, protože trpí samomluvou. Tohle místo dělalo divy. Tady Lena dostávala ty nejlepší nápady, nejlépe se jí tu učilo a nejsnáze zapomínala na nepříjemné věci. Jenom Goethe nebyl dvakrát nadšený, protože psi do kostela nemohli. Lena ho obvykle přivázala v zahradě a doufala, že ho nikdo neukradne nebo – ještě hůř – nepozná, protože tím by bylo její tajné místo prozrazeno. Goethovi se to zpočátku zdálo příšerně kruté a snažil se udělat cokoli, aby Lenu udržel od kostela dál. Když zjistil, že je to k ničemu, zkoušel před kostelem hlasitě a zoufale výt. Pak začal vyhrabávat u keřů díry. Nakonec se však smířil se svým osudem, odevzdaně si našel klidné místo ve stínu a Lena ho dokon-